

BURLACI
MILIARDARI:

David

AGENZIA DE MIRESE DIAMOND

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MELISSA STEVENS

Burlaci miliardari: David

Melissa Stevens

Tektime

Copyright © 2026 de Melissa Stevens

Tradus de CRISTINA M. BOTILCA P.F.A

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sub nicio formă fără permisiunea scrisă a editurii sau a autorului, cu excepția cazurilor permise de legislația SUA privind drepturile de autor.

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

Stimate Domnule Miles,

După o analiză atentă a solicitărilor și nevoilor dumneavoastră, Agenția Matrimonială Diamond are plăcerea de a vă informa că a fost găsită o mireasă care corespunde cerințelor dumneavoastră speciale și specifice. Toate comunicările au fost păstrate confidențiale, conform politicii noastre. Comunicările din partea agenției vor înceta după această scrisoare și vă rugăm, pentru siguranța celorlalți clienți ai noștri, să distrugeți acest mesaj după citirea lui.

Satisfacția dumneavoastră este garantată. Pentru a ne conforma solicitării dumneavoastră de celeritate și discreție, mireasa dumneavoastră va sosi vineri, înainte de Paște, cu un avion privat pe Aeroportul Internațional Tucson. Vă rugăm să nu ezitați să mă contactați în cazul în care ar exista orice problemă legată de aceasta. Numele ei este Skylar Wallace și înțelege clauzele contractului așa cum au fost ele stabilite de dumneavoastră.

Suntem conștienți de caracterul urgent al solicitării, prin urmare, cu permisiunea dumneavoastră, putem aranja ca mariajul să fie legalizat și înregistrat săptămâna aceasta, înainte ca domnișoara

Wallace să sosească; trebuie doar să ne trimiteți formularul inclus prin poștă rapidă.

Cu stimă,

Doamna Alveda Creed, Agenția Matrimonială Diamond

David își lăsa scaunul pe spate și citi scrisoarea a doua oară. Un val de ușurare îl cuprinse. În sfârșit, va avea parte de puțină liniște. Odată ce va avea o soție, chiar dacă doar pe hârtie și prefăcută în public, atunci presa și toți ceilalți îl vor lăsa în pace. Se aplecă înainte și completează formularul inclus, înainte de a-l chema pe asistentul său, Adam, pentru a-l autentifica și a-i da caracter legal, punând apoi totul într-un plic și rugându-l să-l trimită doamnei Creed.

Încă ar fi putut să-și sugrume sora pentru că l-a nominalizat drept cel mai râvnit burlac. A fost unul dintre cele mai iritante lucruri pe care le-a făcut; faptul că era pe listă fusese destul de rău, dar după ce a fost desemnat cel mai râvnit burlac din Tucson, apelurile, e-mailurile și faptul că era abordat de fiecare dată când întorcea capul deveniseră extrem de obositoare. Dar găsisese o cale de a opri asta. Faptul de a fi căsătorit va pune capăt statutului său de burlac, ceea ce spera să pună capăt și hărțuirii. Dinah, însă, nu vedea asta ca pe o hărțuire, motiv pentru care o și făcuse. Crezuse că va fi ocazia perfectă de a-i găsi o iubită, sau poate o soție, lucru care, în opinia ei, l-ar fi făcut fericit. Nu reușea să înțeleagă că el era deja fericit. David nu pricepea de ce Dinah credea că are nevoie de o femeie ca să fie împlinit. Dar ea fusese determinată să-l însoare încă de la scurt timp după ce se logodise, cu doi ani în urmă. Îi dorea toată fericirea din lume, dar își dorea să-l lase în pace. Acum, însă, avea o speranță.

O săptămână și jumătate mai târziu, David se afla în mica sală de așteptare a aeroportului din Tucson. Primise un apel în acea dimineață cu un mesaj în care era anunțat la ce oră urma să sosească mireasa lui și nu putea decât să se bucure că va veni curând și că nu va mai fi nevoit să aștepte.

- Domnule Miles? vocea unei femei îl smulse din gânduri.
- Da? Ridică privirea și o văzu pe recepționeră uitându-se la el.
- Zborul despre care ați întrebat tocmai a aterizat, pasagerii ar trebui să iasă într-o clipă.

— Vă mulțumesc.

Se întoarse la telefonul din mână, răspunse la câteva dintre e-mailurile mai importante și le redirectionă pe restul către Adam pentru a se ocupa de ele. Căsătoria lui cu domnișoara Wallace putea fi o afacere, dar existau totuși unele lucruri care trebuiau făcute, nu doar pentru că așa era corect, ci pentru că trebuia să facă totul să pară destul de real pentru a o ține pe Dinah departe de el. În timp ce lucra, o ușă se deschise și se închise în spatele lui, dar încerca să termine totul înainte de sosirea miresei, așa că nu se întoarse ca să privească.

— Vă pot ajuta cu ceva? vocea recepționerei se înregistra, dar trecu pe lângă el în timp ce expedia ultimul e-mail către Adam.

— Da, mi s-a spus că partenerul meu se va întâlni cu mine aici. Vocea mieroasă a unei femei, cu vocale plate, care îi spunea că nu e de pe aici, poate chiar nici din această țară, îi atrase atenția.

— Știți cumva numele partenerului dumneavoastră? întrebă recepționera.

— Da. Urmă o ușoară ezitare. Se numește David Miles.

David fu uimit și nu se ridică imediat, așa cum plănuse. Sunetul tocurilor pe podeaua de gresie îl avertiză că ea se apropie și se forță să se concentreze. Se ridică în picioare și se întoarse pentru prima privire asupra femeii care îi era acum soție, cel puțin din punct de vedere legal. Ultimul lucru la care se aștepta era femeia blondă, cu forme, care era aproape la fel de înaltă ca el – el având un metru optzeci și doi –, purtând o rochie ușoară, feminină, care îl făcu să vrea să vadă ce se afla dedesubt.

— Domnule Miles? Tonul ei era tăios.

— Da. Presupun că tu ești Skylar?

— Da, domnule.

— Nu „domnule”. Spune-mi David. Ai tot bagajul? Observase că avea un mic geamantan cu roți lângă ea.

— Tot ce am adus cu mine. Mai sunt câteva lucruri care au fost expediate, dar nu am vrut să fiu nevoită să aștept după valiză.

— Excelent. Dacă nu mai e nimic altceva, am putea să plecăm.

David îi făcu semn să treacă înaintea lui spre ușă, dar ajunse acolo înaintea ei și o deschise pentru ea. Nu putu să nu observe balansul

ușor al rochiei ei și cum se evaza de la talie către șoldurile generoase, ceea ce îl făcu să-și dorească, fie și pentru o clipă, să nu fi insistat – și să nu fi inclus în contractul prenuptial – ca aceasta să fie o căsătorie doar cu numele. David nu era interesat de nimic complicat. Nu căuta pe cineva pe care să fie nevoie să o scoată în oraș, să o răsfete sau să-i alimenteze ego-ul. Avea o afacere de condus și o familie de gestionat. Nu avea timp să îi facă curte.

— Cum a fost călătoria?

—Grozavă.

David clipi des când ieșiră în căldura luminoasă a zilei de aprilie. Îi luă un moment să-și dea seama că îi spunea că a fost o călătorie bună.

— Cât a durat?

— Cam două ore și jumătate. Nu este un zbor lung din Dallas. Nici pe departe atât de lung cât a durat să ajung din țara mea până în SUA.

Iată, era șansa lui să întrebe. Se întreba cum va reuși să afle de unde este fără a fi nepoliticos.

— Unde este „acasă” pentru tine?

— Acum este aici, îi aruncă ea un zâmbet care îi dezvălui un șir de dinți drepecți, strălucitori, și o sclipire în ochi, dar sunt originară din Noua Zeelandă.

David se încruntă. Se așteptase pe jumătate să primească o mireasă dintr-o altă țară, dar se așteptase la cineva din locuri de unde oamenii sunt disperați să plece, nu dintr-o țară pe care o considera egală cu SUA.

— Am parcat aici.

O conduse spre Escalade-ul pe care îl condusesese, după ce își trimisese șoferul acasă pentru restul zilei. David folosea un șofer doar în scopuri de afaceri sau când avea nevoie să rezolve câte ceva în timp ce conducea, ceea ce nu era neobișnuit când aveau loc evenimente mari în oraș, precum „Tour de Tucson” sau alte manifestări majore care aduceau un număr masiv de oameni în zonă. Târgul județean de la sfârșitul acestei luni avea să atragă câțiva, dar nu suficienți pentru a-l face mai ocupat decât de obicei. În general, însă, personalul se ocupa de operațiunile zilnice; trebuia

să intervină doar când erau suficienți oameni încât să umple aproape fiecare hotel din oraș.

Sau dacă era cineva considerat deosebit de important, vreo celebritate sau vreun politician. David deschise portiera pasagerului și o ajută pe Skylar să urce, închise ușa și ocoli mașina pentru a urca la volan.

— Spune-mi câte ceva despre tine. Porni motorul și dădu în marșarier pentru a ieși din parcare.

— Nu sunt multe de spus. Am crescut într-un orașel de lângă Wellie, am vrut să mă mut în SUA, așa că am obținut o viză de turist. Am venit, am vizitat o vreme, apoi am decis că vreau să rămân. Îmi place aici. Eram la jumătatea perioadei de valabilitate a vizei când am văzut un anunț despre o companie care m-ar putea ajuta să obțin dreptul de ședere. Am răspuns, am completat o grămadă de formulare, am trecut prin câteva examene medicale și alte câteva lucruri, înainte să mă accepte.

David îi ascultă cadența melodică a vorbirii în timp ce manevra mașina pentru a ieși de la aeroport și a intra pe drum. Îi plăceau tonurile grave și cadența neobișnuită. Îi treziră ceva adânc în piept, ceva ce nu credea că a mai simțit vreodată.

— Ți-e foame? Realiză că era puțin trecut de ora unu. Din moment ce nu mâncase nimic de la micul-dejun, se gândi că probabil și ea era flămândă.

Ea tăcu o clipă.

— Nu m-am gândit la asta, dar mi-e foame.

— Ce ai vrea să mănânci?

— Habar n-am. Nu cunosc zona și nu știu ce este bun. Ce-ar fi să mergem la locul tău preferat?

— Se poate. Există ceva ce nu poți mânca? Ai vreo alergie?

— Sunt câteva lucruri care nu-mi plac, dar nu am alergii. Sunt dispusă să încerc aproape orice.

— Aproape?

— Nu prea îmi place să mănânc insecte.

O privi pe furiș în timp ce stăteau la un semafor roșu. Observă că își încrețea nasul cu dezgust. Cumva, lui David expresia i se păru drăguță. Îi veni să se aplece și să-i netezească cutele de pe nas. Își

Întoarce privirea spre drum și se întrebă pentru o clipă de unde îi venise gândul acesta. Semaforul se făcu verde. David apăsă pedala de accelerație și își aminti că aceasta era o înțelegere de afaceri. Nu avea de gând să o seducă sau să aibă o relație fizică cu Skylar. Asta ar fi complicat lucrurile când ar fi venit timpul ca fiecare să-și continue viața.

— Ai venit din Dallas, nu-i așa?

— Da.

— Ai mâncat mâncare mexicană cât ai stat acolo?

— Bineînțeles. Îmi place să încerc mâncăruri locale, încerc să mănânc local oriunde mă duc.

— Mâncarea mexicană de aici este puțin diferită, mai autentică, mai puțin Tex-Mex, dar mie îmi place. Dacă poți trece peste clădirea mică și atmosfera pitorească, vei găsi una dintre cele mai bune mâncăruri din oraș. Făcu câteva viraje, supraveghindu-și noua mireasă, întrebându-se ce era în mintea ei, dar nu întrebă; încă nu.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>